

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 512: Chư Pháp Nhất Như

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 045)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

Phần trước đã giảng đến Nhất Chân pháp giới, giảng đến chư pháp nhất như, đây là tinh hoa trong kinh điển Đại Thừa, cũng là giáo nghĩa quan trọng nhất; điều chúng ta tu học muốn biết chính là sự việc này, cái gọi là Bồ-tát chứng quả, cũng là chúng được sự việc này. Do đó, sau khi chúng ta nói xong ở phần trước, phần sau lại dùng ví dụ để thuyết minh, giúp chúng ta đối với sự việc này có thể thâm nhập thấu hiểu hơn một chút.

Ở trong đây nói cho chúng ta biết “đồng thể”, ai cùng với ai đồng thể? Tất cả chư pháp đều là đồng thể. Tận hư không biến pháp giới, thuật ngữ trong cửa Phật chúng ta thường giảng là “y chánh trang nghiêm”, y báo chính là môi trường sinh sống của chúng ta. Phạm vi của môi trường thì quá lớn rồi, nói từ chỗ vi tế nhất, chiếc áo lót chúng ta mặc sát thân, đây là môi trường sinh sống của chúng ta, vật ngoài thân đều là môi trường sinh sống, môi trường chúng ta cư trú, môi trường chúng ta hoạt động. Ngày nay do khoa học kỹ thuật phát triển, giao thông thuận tiện, không gian hoạt động của chúng ta đã không giống như một khu vực thành phố nhỏ bé thuở trước, không gian hoạt động hiện nay đã trải khắp toàn thể giới, hầu như mỗi đồng tu đều đã đến các khu vực khác trên thế giới để nghỉ mát, tham quan du lịch, cho nên không gian hoạt động đã lớn hơn rồi. Thế nhưng cái lớn hiện nay, chỉ lớn đến trái đất này, chỉ có số ít người từng đến mặt trăng, không phải đa số người, số ít người đến mặt trăng. Còn có phi thuyền không người lái từng đáp xuống sao Hỏa, sao Thủy, nhưng chưa ra khỏi hệ mặt trời. Theo sự tưởng tượng của chúng ta, tương lai khoa học kỹ thuật tiến bộ hơn nữa, có lẽ du hành trong hệ mặt trời sẽ không thành vấn đề.

Thế nhưng phạm vi của một hệ mặt trời này là vô cùng nhỏ bé, nếu so trong toàn bộ không gian vũ trụ bao la vô tận, phạm vi của hệ mặt trời rất nhỏ. Các nhà khoa học cho chúng ta biết, hệ mặt trời là một tinh hệ nhỏ trong dải ngân hà của chúng ta, mà phạm vi của dải ngân hà thì vô cùng rộng lớn. Từ mép

bên này đến mép bên kia của dải ngân hà, nếu dùng tốc độ ánh sáng để đo lường, thì phải mất khoảng hai mươi vạn năm ánh sáng, hai mươi vạn năm ánh sáng, từ đầu này đến đầu kia của ngân hà, liền biết phạm vi của dải ngân hà lớn đến mức nào. Phạm vi này trên kinh Phật chúng ta nói, mới là khu vực giáo hóa của một vị Phật, cõi Phật (Phật sát) mà trong kinh Phật chúng ta nói, một cõi Phật, một cõi nước Phật, một quốc độ của Phật, thực sự mà nói chính là phạm vi hoạt động giáo hóa của một vị Phật, đây là một dải ngân hà. Đây là điều mà người bình thường chúng ta trước đây thường dùng để thể hội đối với những gì kinh điển nói đến.

Thế nhưng chúng ta hãy xem thời cận đại, Lão cư sĩ Hoàng Niệm Tổ ở phía sau phần chú giải *Kinh Vô Lượng Thọ*, ngài có đính kèm một bài viết, bài viết này cũng là ngài từ Bắc Kinh giao cho tôi, chúng tôi đã in sao chép ở phía sau bộ kinh này, đây là cách nhìn của ngài, cách nhìn này không phải là không có đạo lý, cách nhìn này rất có lý. Ngài là một người học khoa học, ngài dạy môn vô tuyến điện tại Đại học Thiên Tân, ngài là một nhân tài khoa học kỹ thuật. Theo cách nhìn của ngài, một dải ngân hà này thực chất chính là một đơn vị thế giới mà trong kinh Phật chúng ta nói đến, điều này thật tuyệt vời, phạm vi này quá lớn rồi. Chúng ta biết rằng một Tiểu thiên thế giới là một ngàn đơn vị thế giới; nói cách khác, phải cần một ngàn dải ngân hà mới là một Tiểu thiên thế giới. Một ngàn Tiểu thiên thế giới mới là một Trung thiên thế giới, một ngàn Trung thiên thế giới mới là một Đại thiên thế giới, một Đại thiên thế giới là phạm vi hoạt động của một vị Phật, nếu lấy cái này một ngàn nhân với một ngàn lại nhân với một ngàn, thì bằng mười ức (một tỷ) dải ngân hà, mười ức dải ngân hà mới là một cõi Phật, khu vực giáo hóa của một vị Phật, phạm vi hoạt động của một vị Phật, điều này quả thực là quá lớn rồi, chúng ta quả thực không dám tưởng tượng.

Khoa học hiện đại tuy rất tiến bộ, nhưng vẫn chưa phát hiện ra mười ức dải ngân hà, vẫn chưa nhìn ra được, bạn mới biết quốc độ Phật của Phật lớn đến nhường nào! Một quốc độ Phật chính là một Tam thiên Đại thiên thế giới, chính là một cõi lục đạo luân hồi. Chư vị cần phải biết, đỉnh trời của một đơn vị thế giới là Sơ thiên, Tiểu thiên là Nhị thiên, Trung thiên là Tam thiên, đỉnh trời của Đại thiên thế giới là Tứ thiên. Cho nên một Đại thiên thế giới chỉ có một cõi trời Tứ thiên, nó có một ngàn cõi trời Tam thiên, có mười ức cõi trời Sơ thiên, một con số lớn như vậy. Theo cách nói của Hoàng lão cư sĩ, ngài nói trung tâm của dải ngân hà chính là núi Tu Di mà trên kinh Phật đã nói. Cái trung tâm này hiện

nay các nhà khoa học của chúng ta gọi nó là hố đen (black hole), trung tâm của dải ngân hà, lực hấp dẫn ở nơi này vô cùng mạnh, bất kỳ vật chất nào đi vào trong đó đều bị hút vào, ngay cả ánh sáng cũng bị hút mất, ánh sáng đến nơi đó đều bị hút mất, ngài cho rằng đó là núi Tu Di mà trên kinh Phật chúng ta nói, cho nên núi Tu Di không nằm trên trái đất. Lời ngài nói cũng có cái lý của nó. Đại thiên thể giới như vậy, ở trong bầu thái hư không này là vô lượng vô biên, tất cả chư Phật Như Lai đều không thể nói hết con số của nó, bạn nói xem phạm vi này lớn đến nhường nào!

Trong phạm vi rộng lớn như vậy, tất cả y chánh trang nghiêm, y báo chính là môi trường vật chất, chánh báo chính là thân thể, chúng hữu tình, đều là đồng thể, chúng ta và Phật đồng thể, chúng ta và tất cả chúng sanh đồng thể, đây là điều chúng ta bắt buộc phải nhận thức được. Ở chỗ này dùng một ví dụ để thuyết minh, đây là điều cổ đức thường giảng, dùng “vàng” (kim) và “đồ dùng” (khí) để làm ví dụ. Lấy vàng ví như Thể, dùng đồ dùng ví như Tướng, mười pháp giới y chánh trang nghiêm hiện tướng cũng giống như là đồ dùng (khí). Vàng là “thể hay hiện”, “duy nhất”, thể là một, là vàng. Thể nhưng tướng mà nó hiện ra, thì quả thực là vô lượng vô biên, bạn thích muốn một thứ gì, thì có thể dùng vàng tạo ra một thứ đó, tạo ra nhiều hơn nữa, vài ngàn loại, vài vạn loại, thì thể vẫn là vàng, thể không hề thay đổi, dùng ví dụ này thì tương đối dễ hiểu. Đồ dùng (khí) là “vô lượng”. Trên kinh thường nói, giống như trên *Kinh Hoa Nghiêm* giảng: “Một tức là nhiều, nhiều tức là một”. Một là vô lượng, vô lượng là một, “một” là giảng từ trên Thể, “vô lượng” là giảng từ trên Tướng. Phạm hể nói đến “một”, là giảng từ trên Thể; nói đến “nhiều”, nói đến “vô lượng”, đều là giảng từ trên Tướng. Thể và Tướng là một chứ không phải hai, hoàn toàn giống như vàng và đồ dùng là một chứ không phải hai. Lìa khỏi thể, lìa khỏi vàng, thì không có đồ dùng; lìa khỏi đồ dùng thì cũng không có vàng. Do đó, Thể Tướng là một chứ không phải hai, hoặc Thể Dụng đều như nhau, Thể Dụng là một chứ không phải hai. Cho nên đồng thể; không những đồng thể, mà còn “đồng thời”, phần dưới giảng “một là vô lượng, vô lượng tức một”, đồng thời.

Người bình thường chúng ta đối với “đồng thể”, ý nghĩa này vẫn có thể tiếp nhận, nói rõ ràng thì có thể tiếp nhận, đối với “đồng thời” thì cảm thấy rất mê hoặc. Thực ra nếu thực sự thấu rõ là đồng thể, thì đồng thời cũng không khó hiểu. Đây mới thực sự khế nhập pháp môn bất nhị, bất nhị chính là một, Thể Tướng bất nhị, Thể Dụng bất nhị, Tánh Tướng bất nhị, Lý Sự bất nhị, Sự Sự cũng bất nhị. Cảnh giới giải thoát bất tư nghì mà trên *Kinh Hoa Nghiêm* giảng

chính là ý nghĩa này, chính là hiện tượng do đồng thể đồng thời hiện ra này, hiện tượng giải thoát bất tư nghi, hiện tượng này trên kinh Bát Nhã liền gọi là “Thực tướng”, thực tướng chính là “Nhất Chân pháp giới”, chính là “chư pháp nhất như”; trên kinh Bát Nhã giảng chư pháp nhất như, *Kinh Hoa Nghiêm* giảng Nhất Chân pháp giới. Nhìn từ trên đồ biểu này, thì sẽ bắt mắt hơn một chút, rõ ràng hơn một chút. Quan niệm này vô cùng quan trọng, đây là quan niệm tuyệt đối chính xác; chúng ta đối với vũ trụ, đối với nhân sinh, đối với tất cả vạn pháp, có thể biết được là đồng thể, là đồng thời, đây chính là nhập Phật tri kiến, cách nhìn cách nghĩ của bạn giống hệt với chư Phật Như Lai.